

המגיעים באוניות לנמל חיפה

רואה בעבודתה זו ייעוד. בהתחלה אמרו לנו כי התפקיד שלנו זה לגרום לכך שהתיירים לא יישארו בי אונייה, המשמשת להם ביתמלון צף, אלא יירדו לחוף. אני חושבת שזאת לא המטרה. כי אם זה היה כך, היו שולחים בחור רות מכוערות, ולא חתיכות כמונו. כדי שהתיירים יברחו מהן ולא ירצו להי שאר איתן.

לא קיבלנו הוראות איך בדיוק להתג. מותר לנו לשתות איתם בבאר, לשבת עם התיירים על הסיפון ואסילו לצאת איתם לכרמל לארוחת-ערב."

אלמוגי עשה

דבר טוב

רעיון של בחורות יפות על האוניות שייך כולו ליוסף אלמוגי, ראש-עיריית חיפה. "אני לא יודעת אם אלמוגי יישאר ראש-עיר או לא", אמרה אחת הנערות, ליאורה לור. "מה שברור זה שהוא עשה דבר אחד טוב, זה שהוא הציב אותנו על האוניות."

לליאורה דקתהגו. בעלת השיער הר מתולתל, יש בעייה אחת עם העבודה שהיא כלייך אהבת. "אם החבר שלי יידע שאני מתרועעת עם כל מיני תיירים.

במבט ראשון אפשר לחשוב כי עבר דתן של הסירנות כולה הנאה ותענוג. לשבת ולשתות קאמפארי בבאר המהודר והממוג של האונייה, להצטרף לתיזומר רת כאשר היא מנגנת להנאת הנוסעים התיירים ולשיר שיר ישראלי, להשתוף על הסיפון ברגליים מה שיותר חשופות, או לאכול ארוחת-ערב עם תייר שמצא חן בעיניך והיה לו מספיק אומץ להזמין אותך — כל אלה הם דברים נעימים, בעיקר כאשר מקבלים עבורם משכורת.

"אבל זה לא-כלייך פשוט", מסבירה אוסי. "אנחנו מייצגות את המדינה, ואת חיפה. כשאני יודעת כמה חיפה היא עיר עלובה מבחינת תיירות, המעמסה המר נחת על כתפי היא כבדה מנשוא. אני יודעת שהתייר רואה את הארץ ואת העיר שלי חיפה, דרכי. אם אני אהיה בסדר, המדינה וחיפה הן בסדר. אם אני אהיה לא בסדר, המדינה וחיפה הן לא בסדר. צריך כל הזמן לחייך, ולהיות נחמדה בהזמן שפות. צריך שכולם יהיו מרוצים, וזה לא קל.

"יש פעמים שאנחנו צריכות לקום מוקד דם בבוקר, להיות על האונייה כבר בשעה 6.00. כשהיא מגיעה לנמל, להישאר עם התיירים עד הערב, לעיתים לצאת עם משהו, במיסגרת התפקיד כמוכן, לבלות. ושוב למחרת להיות בבוקר על האונייה



הכליזמריית
אוסנת סלונים היא הבכירה בין הסירנות של אלמוגי. אוסנת אינה מהססת כלל להיענות להצעות לביילוי או ארוחת-ערב, של תיירים המוצאים חן בעיניה, ולפעמים גם להצטרף אל הפנתרון בשירה.

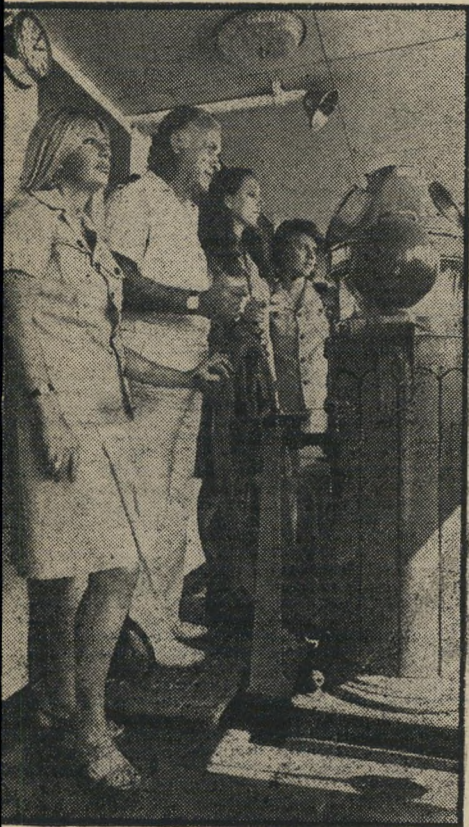
ולספר להן כמה הישראליות יפות. "גם בהם אנחנו צריכות לספל", מסכמת אוסי, "גם הם אורחים של חיפה."

כאילו רק קמת משינה מרעננת בת 10 שעות לפחות.

מי שמאשר מהבחורות הם אנשי צוות הספינה. הקצינים, המלצרים, עובדי הסיפון והמכונות, לובשים מדים לבנים ומגור הצים ומחזורים ללא-הרף אחר הצעירות. הפיתויים באונייה רבים. אפשר לקחת אותן לגשר-הפיקוד ולהניח להן לאחוז בהגה, אפשר להזמין אותן לכריך או ל-שתיית בירה, לשיר להם שירים ביוונית



קוקטייל בבאר
אוסנת עם אחד מארחי האונייה בבאר של אורפיאוס. המשקה האהוב על אוסנת הוא הקאמפארי, והבאר מן המכיר אותה כבר, יודע להגיש לה משקה זה עוד קודם שהיא מבקשת. "אנחנו די נהנות מהעבודה הזאת", אומרת אוסנת, "למרות הקשיים הרבים שישנם."



ועוד מקבלת בשביל זה כסף, הוא בטח יכעס. אבל אני אהבת את העבודה." לשרחיה ברק אין בעיות כאלה. פרחיה היא המבוגרת בין כל המארחות של אלמוגי. "לא חשוב בת כמה אני, מספיק שידעו שיש לי בן בן 19, בצבא." מספרת פרחיה; הגראית צעירה בהרבה מגילה, שאותו אין היא מגלה, והיא בער לת שיער בלונדי גולש. בעלה של פרחיה הוא רביחובל, העובד בחברה לחקר ימים ואגמים של האלוף (מיל), יוחאי בן-נון, והוא יודע על עבודתה ומסכים עימה.

הופשית מהבחינה של בן-נון היא גם סטפני ברסלוף. סטפני צעירה נמוכה, שמנמנת ויפהפייה, התגרשה לפני מיס פר חודשים מבעלה, לאחר שנת-נישואין יחידה. "היא עוד תמצא כאן חתן, אולי בשביל זה היא רצתה את העבודה." מלגי לגות עליה חברותיה. אך אין ספק ש-סטפני זוכה להצלחה הגדולה ביותר בקרב תיירי אוניות-הפאר המגיעות לחיפה. מסתבר כי כדי להפוך סירנה של אלמוגי, דימוי שאותו העניקו למארחות המיות של העירייה, היה צורך לעבור מיבחנים ובדיקות. האגודה העירונית לפי תוח התיירות בחיפה, אפת"ח, פירסמה מר דעות בעיתונים, והוצפה ב-150 פניות של נערות היספאיות שרצו לארח את התיירים. "עשו לנו בחינות רציניות ביותר", מספרת אוסי, "אשר נוסף לתפקידה בים, היא גם מזכירה באפת"ח, ובחרו מאיתנו רק שבע. בסוף נשארו איכשהו ארבע בנות. ויש לנו הרבה-הרבה עבודה."

קפטניות
אחד מקציני האונייה לקח שלוש מארחות לגשר הפיקוד, אל תא ההגה.

ממתנות
ליאורה לור (ממין) ופרחיה ברק ממתנות ליד כבש-האונייה היוונית אורפיאוס לתיירים שיפנו אליהן. ליאורה הצעירה ופרחיה, נהנות מעבודתן כמארחות של תיירים, וטוענות כי זהו שירות לעיר.